

SETKÁVÁNÍ

1

ROČNÍK V. LEDEN 2004

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

LEDEN

BRNO I

BRNO II

1. 1. Nový rok 2004

9:00 ČK Olga Tydlitátová VP

9:00 BD Jiří Malý VP

10:00 Kuř Jaroslav Vitek VP

13:45 Tiš Jaroslav Vitek VP

4. 1. Druhá neděle po vánocích

8:30 BK Jiří Gruber

9:00 BD Jaroslav Vitek

10:00 ČK Jiří Gruber

14:15 Rch Jiří Gruber

18:00 BK modlitební týden

11. 1. První neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Olga Tydlitátová

9:00 BD Jaroslav Vitek

10:00 ČK Olga Tydlitátová

9:45 Tiš Jiří Malý

18. 1. Druhá neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Jiří Gruber

9:00 BD Jiří Malý

10:00 ČK Jiří Gruber

10:00 Kuř

14:15 Rch Jiří Gruber

13:45 Tiš Jiří Malý

19:30 BD Ivo David

25. 1. Třetí neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Olga Tydlitátová

9:00 BD Jiří Malý

14:15 ČK Olga Tydlitátová

9:45 Tiš

1. 2. Čtvrtá neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Olga Tydlitátová

9:00 BD Jaroslav Vitek

10:00 ČK Olga Tydlitátová

10:00 Kuř Jiří Malý

14:15 Rch Olga Tydlitátová

13:45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA

BK Betlémský kostel

BD Blahoslavův dům

ČK Červený kostel

Kuř Kuřim

Rch Rychmanov

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po – Pá 9-12: Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (9. 2.)
19.00 – sborový rozhovor (16. 2.)
19.00 – sborové vzdělávání (23. 2.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická
17.00 – dětský klub
17.00 – biblická hodina pro děti
18.30 – příprava nedělní školy
18.30 – uvedení do křesťanské víry
19.30 – starší mládež

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
15.00 – kavárnička
18.30 – mladší mládež

Čtvrtek

9.30 – klub otevřených dveří
16.00 – konfirmační příprava II. ročník
17.00 – biblická hodina pro dospělé
18.30 – redakční rada BEM (5. 2.)

Pátek

15.00 – konf. příprava – Rychmanov
18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti
11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Brno II

Úřední hodiny: Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí

17.30 – mladší třicátníci
18.30 – staršovstvo (9. 2.)

Úterý

18.30 – setkání dorostu
19.30 – třicátníci (3. 2.)
19.30 – poslech zvukových záznamů
přednášek (17. 2.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
18.00 – biblická hodina v BD
19.30 – mládež

Čtvrtek

15.30 – vyučování dětí
a příprava konfirmandů

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(7. 2., 21. 2.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vitek. Spolupracovali: Marek Baláš, Milan Cahlík, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošli jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz.

Nespoléhej na svůj majetek
a neříkej: „Ničeho už mi není třeba.“

Nehověj svým choutkám a siláctví
a nejednej podle žádostí svého srdce.

Neříkej: „Jsem svým vlastním pánem“,
jinak tě Hospodin určitě ztrestá.

Neříkej: „Zhřešil jsem, a co se mi stalo?“
Je to možné jen proto,
že Hospodin je nekonečně shovívavý.

Nespoléhej se opovážlivě na odpuštění
a nehromad' jeden hřích na druhý.

Neříkej: „Boží slitování je tak veliké,
že mi odpustí hříchy jakkoli početné.“

Vždyť u Boha je nejen slitování,
ale také rozhněvání
a hříšníci pocítí tíhu jeho soudu.

Neotálej obrátit se k Hospodinu,
neodkládej to ze dne na den!

Neboť Hospodinův hněv tě vyhledá
a dojdeš záhuby v den odplaty a soudu.

slovo úvodní

Po Marku Balášovi, který na této stránce minulého čísla uvažoval o začátku roku a s ním souvisejícími novoročními předsevzetími, bych se ráda spolu s vámi, milí čtenáři, zamyslela nad tím, jaké je naše sborové společenství. Zda se v něm úplně všichni cítíme dobře, zda vůbec umíme takové křesťanské obcenství tvořit, zda mu každý z nás dáváme to, co je potřeba.

Že nejde o věc podružnou, to víme z mnohých slov Kristových, z dopisů apoštola Pavla a nakonec z našeho vyznání víry: věřím ve "...svatých obcování".(Formulace poněkud nezvyklá zejména pro lidi, kteří nejsou dostatečně obeznámeni s církevním slovníkem a nedivím se, že bratři katolíci ji nahradili formulací dnešní češtině bližší: společenství svatých). Svati - to jsme my, kteří se ve sboru shromažďujeme, abychom se učili z Pisma, poslouchali výklad kazatelů, ale taky abychom spolu vycházeli, měli jeden druhého, milovali se navzájem a v pravém slova smyslu BYLI SPOLU. Myslím, že to je to, co člověk nutně k životu potřebuje: někam patřit, mít kolem sebe lidi, kteří ho vnímají, znají jeho problémy a jsou ochotni jej vyslechnout, zajímat se, podpořit jej, jakkoli pomoci. Nezáleží na tom, jací my všichni jsme. Je právě krásné, že jsme zde lidé tak rozmanití, tak nádherně chybuji, různě divní až praštění, jakkoli postižení, chudí i bohatí, nemocní i zdraví...

Jak však dokázat, abychom se více poznávali, abychom spolu lépe komunikovali a aby se někdo mezi námi necítil jako nahý v trní?

K tomu měla posloužit také naše anketa, jejíž výsledky jsou v tomto čísle uveřejněny. Několik členů obou sborů na otázku odpovědělo a jejich odpovědi se většinou shodují. Sborové společenství je třeba cílevědomě pěstovat, živit a něco mu dávat a také se za něj modlit. Vyhledávat druhého a využívat "nabídky" ze strany sboru.

Je docela těžké hned napoprvé "zapadnout" třeba při kávě na faře. Víme všichni, jak to tam probíhá: každý honem chce s někým ze svých známých něco probrat, domluvit sborové i soukromé věci a stává se, že nově přichází tam sedí zcela nepovšimnut a příště už raději nepříjde. To je škoda pro obě strany. Vždyť ten, kdo přišel, něco hledal, něco očekával a my jsme to neviděli! Ale není vše ztraceno! Skoro každý den v týdnu se na půdě sboru schází různá menší společenství. Od maminek, přes děti, mládež, seniory, vzdělávání, biblické hodiny, pěvecký sbor a poslední dobou i pondělní sborová setkání všech generací, kde se k různým daným tématům každý může vyjádřit. Poznáváme tak názory druhých, často si ke známé tváři přidáme i jméno nebo naopak ke jménu tvář. Přímou ideální je také letní pobyt nebo alespoň jarní víkend na Blažkově. Zde při různých diskuzích, výletech a společné práci se seznamujeme s těmi, které jsme dosud znali jen od vidění z kostela. Když mluvím o práci, vzpomínám na letní brigády mládeže, které v době totality byly ideální a vzácnou příležitostí k setkávání a seznamování mladých evangeliků z různých koutů republiky. Dnes už mohu konstatovat, že navázaná přátelství z brigád nám vydržela na celý dlouhý život. V našem sboru se vyhlášených brigád zúčastňuje jen málo a stále stejných jedinců. Už proto, že jde většinou o fyzicky náročné práce. Ale i tak se ve sboru najde dost příležitostí pro všechny, kdo umí pracovat s dětmi, hrát na klavír či varhany, zpívat, kdo se vyzná ve stavebních či ekonomických záležitostech nebo by chtěl pomoci v redakční radě Setkávání.

Myslím si, že je dost příležitostí k tomu, aby každý do stavby dobrého společenství něco mohl dávat: kus svého času, trochu námahy, ať už fyzické či duševní, nebo

třeba jen špetku zájmu o druhého, ochoty jej vyslechnout, sdílet jeho trampoty. Nebo jej alespoň pozdravit a usmát se na něho.

Komunikace přes poštu, telefon, e-mail či SMS se tvrdě platí. My máme možnost se sdílet a obohacovat své životy o tak vzácný živý kontakt s druhými... a zadarmo!

Věřím v obcování svatých.

Lída Marková

heslo Jednoty bratrské na měsíc únor

On svým andělům vydal o tobě příkaz,
aby tě chránili na všech tvých cestách.

Žalm 91,11

Kristův monogram

Řecká písmena X P (čti chí - rhó) se v antice užívala jako zkratka při přání štěstí (od řeckého slova chrestos = příznivý). Křesťané je však od 3. století začali užívat v jiném smyslu – jako zkratku prvních dvou písmen slova Christos = Kristus. Obě písmena se obvykle psala přes sebe. Poprvé se v tomto významu objevují na náhrobních deskách z římských katakomb. Možnost dvojího výkladu této zkratky mohla sloužit křesťanům jako ochrana v dobách pronásledování.

Symbol XP uprostřed zlatého věnce použil na praporech svých legií císař Konstantin a podle legendy právě v tomto znamení zvítězil v rozhodující bitvě. Roku 313 uznal křesťanství jako oficiální náboženství své říše.

Monogram XP se stal pak nejrozšířenějším symbolem křesťanské víry. Používal se na helmách, štitech, prstenech i náušnicích. Najdeme ho na lampách, pečetidlech a dokonce i na střešních taškách.

Podobný význam měla i zkratka X I, což byla počáteční písmena nejstaršího křesťanského vyznání Iesus Christos = Ježíš je Kristus. Spojením X a I vznikl kruh rozdělený na šest pravidelných polí, což byl současně symbol Krista jako nepřemožitelného slunce.

Jiří Gruber

přečetli jsme

Britská sváteční specialita: nekřesťanské Vánoce

Zákaz jakýchkoli náznaků křesťanského obsahu vánočních svátků vydalo pro své pracovníky několik britských státních institucí včetně skotského parlamentu a britského ministerstva kultury. Skotští parlamentáři a zaměstnanci mají přísně zakázáno posílat sváteční pohlednice, které by obsahovaly slovo "Christmas" nebo zobrazovaly jakoukoli scénu s křesťanským námětem. Ministerstvo kultury, médií a sportu si dokonce jako vánoční a novoroční přání dalo vytisknout pestrou koláž z fotografií a kreseb mešitových kupolí, indických tanečnic, rockového kytaristy, závodících cyklistů, kousků moderní architektury, televizní obrazovky, africké tváře a slunečního svitu, uprostřed se slovem goal - což není jasné, zda má zde znamenat cíl, nebo gol.

Ministerstvo vnitra se na svých pohlednicích alespoň snaží zachovat jakous takous vánoční tradici obrázkem muzikantů a sněhových vloček, a ministerstvo obchodu si dokonce ještě trouflo dát na svou kartu obrázek ozdobeného stromku, ale bez zmínky Vánoc. Ministerstvo školství rozesílá kartu usměvavých dětí a kancelář místopředsedy vlády fotografii budovy admirality - opět bez zmínky Vánoc. Vánoční a novoroční přání je nahrazeno slovy "Season's Greetings", což by se asi nejspíš přeložilo jako "Sváteční pozdravy".

Červený kříž ve svých obchodech zakázal prodej svátečních pohlednic zobrazujících cokoli křesťanského a místo nich má třeba obrázky Santa Clause, jak si přihýbá z flašky a poplácává mladou holku po zadku. Kancelář hlavy anglikánské církve arcibiskupa canterburského rozesílá pohlednice s fotografií zasněženého biskupského paláce, rovněž bez sebemenších symbolů křesťanství. A obecní správy zakazují ve svých veřejných knihovnách vystavovat letáčky oznamující konání vánočních bohoslužeb. Zdůvodňuje se to vše obavami neurážet občany jiných náboženství, případně ateisty. A vyšel k tomu i zákon, podle něhož můžete být za vnucování svého náboženství a urážku jiných náboženství nebo ateismu souzeni, jestliže na svém pracovišti viditelně vystavíte vánoční křesťanské pohlednice, které jste dostali od známých, jestliže si na vás někdo z vašich spolupracovníků postěžuje.

Britové se tak dobrovolně vzdávají duchovních a kulturních tradic, na nichž stojí jejich národní identita, za kterou se dnes stydí. Jenže právě z té tradiční identity vyrůstá i ta úzkostlivá tradiční tolerantní laskavost a štědrost, která po staletí umožňuje pokojné a užitečné začlenění všech možných přivandrovalců. Jak tato laskavost, štědrost a národní sebemrškačství nezná mezí, se projevilo i vánočním dárkem, kterým Británie od vánočního týdne oficiálně přijímá všechny slovenské Romy, kteří by se sem chtěli přestěhovat, sakumprásk s bezplatným bydlením, podporou v nezaměstnanosti a příplatky na děti.

Poslední zbytky křesťanských Vánoc se v naší londýnské čtvrti snaží zachránit islámští pekaři a kavárníci, kteří si do výloh dávají okázalé nápisy "Merry Christmas" a vystavují pestré vánoční dorty s marcipánovými jesličkami. A vypadá to pomalu jako muzeální připomínka vyhynulého náboženství a vyhynulé národní kultury. Vyhynulé z vlastní vůle.

Benjamin Kuras, Lidové noviny z 20.12.2003, vybral Jiří Gruber

Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní... Efez. 6,8

Jednou zachránil chudý skotský rolník jménem Fleming šlechtického synka, který málem utonul v hlubokém blátivém rašelinisti. Druhý den rolníka navštívil chlapcův otec a chtěl mu štědře zaplatit za záchranu synova života. Ale o tom rolník vůbec odmítl mluvit. Vtom vstoupil do domu rolníkův syn a šlechtic řekl: "Pak mi aspoň dovolte, abych vašemu synovi dopřál takové vzdělání, jaké dostává můj syn - a jestli bude nakonec jen z poloviny tak dobrý jako jeho otec, budeme na něho oba pyšní."

Rolník Fleming souhlasil a jeho syn pak navštěvoval ty nejlepší školy, až nakonec absolvoval i londýnskou lékařskou fakultu. Možná, že jste o něm slyšeli - je to Sir Alexander Fleming, objevitel úžasného léku - penicilinu, který zachránil miliony životů.

Když později onemocněl zápallem plic sám šlechticův syn, hádejte, co ho zachránilo? Právě penicilin! A víte, jak se ten šlechtic jmenoval? Lord Randolph Churchill. A jeho syn byl Sir Winston Churchill, klíčová osobnost při záchraně Evropy před hrůzami nacistické říše.

To je zákon zně. Možná, že nebudete sklízet tam, kde rozséváte, ale vždycky sklídíte to, co jste zaseli. Poslouchejte dobře: "Dávejte a bude vám dáno, dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám" (Luk. 6,38) anebo: "Dávej štědře a nebuď skoupý, když máš něco dát, neboť kvůli tomu ti Hospodin, tvůj Bůh, požehná ve všem, co děláš, ve všem, k čemu přiložíš ruku" (Deut. 15,10).

Toužíte po požehnání? Po skutečně velikém požehnání? Podle toho, jak jste obohatili životy svých bližních, Pán Bůh požehná vám.

Slovo po dnešek - Křesťanský rozhlas UCB, United Christian Broadcasters, Anglie, prosinec 2003; přeložila Dagmar Bružová.
Vybrala Eva Šimková.

bylo

Vy jste nebyli ve středu 10. prosince v Kavárničce? Ó, to jste o mnoho přišli. Po adventním proslovu bratra sen. Josefa Veselého následovala třicetiminutová přestávka, vyplněná živým rozhovorem, s čajem, kávou a zákusky. V 16 hodin nastal vlastní program, který vyplnili studenti naší konzervatoře. Zpívali vánoční písně. K některým jsme se přidali společným zpěvem. Prožili jsme radostné a požehnané obecenství, ze kterého se nám ani nechtělo rozcházet. Díky za pečlivě připravený program. Nashledanou v lednu!

Lubomír Bukáček, člen Církve bratrské

Ordinace farářky Marty Židkové

V neděli 11. ledna tr. byla v židenickém sboru ordinována seniorátní farářkou Marta Židková roz. Jirků z Jimramova. Do této služby ji uvedl synodní senior Joel Ruml a senior Pavel Kašpar, stálo při ní na dvacet kolegů farářů z brněnského seniorátu, přijela početná delegace z jejího mateřského sboru v Jimramově, rodina, přišli přátelé, bratři a sestry z Brna i širokého okolí. Pro své kázání ve zcela zaplněném židenickém kostele si Marta Židková vybrala text z Lukášova evangelia: "Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlucte a bude a vám otevřeno." Radost a naděje celého slavnostního obřadu byla doplněna skvělým varhanním doprovodem církevního kantora Ladislava Moravetze. Po bohoslužbách byla příležitost k rozhovorům ve sborovém sále.

Lm

anketa

Co by se dalo udělat pro to, abychom se ve sboru lépe znali? Nebo nám lépe vyhovuje anonymita?

Anonymita je studená, jsme rádi, když potkáme známou tvář a je dobré, když o ní něco víme, a to je možné snad tak, že když nás naši známi seznámí se svými, anebo když třeba jen zhruba nám řeknou něco o těch, se kterými do přímého styku ani nepřejdeme, i přesto jsou našimi známými. Taky občasné setkávání při různých příležitostech tomu může hodně pomoci.

66 let

Nejlépe se poznáme v Kavárničce. Přijďte mezi nás.

75 let

Nevím, mohou se znát vrstevníci. Lidé z náboženství, dorostu, sdružení, Kavárničky, z biblické hodiny. Nedovedu si představit, aby se znalo takové množství lidí.

70 let

Myslím, že každý nehledá nutně vzájemnou známost. Pro někoho by to byla povinnost k neunesení - někdy starý člověk unese sotva sám sebe. Ale větší hybnost víry v Boha a tím též k člověku by byla potřeba (viz TV Barvy života, kde se probojovává otázka "důstojného stáří"). Některá sociální zařízení objevují pro staré lidi pohyb jako životodárný (větší cirkulace a okysličení krve). I víra v Boha přináší oživující pohyb, který je potřeba hledat ve "správných kanálech".

78 let

Myslím, že záleží především na členech sboru (pokud jim to zdraví dovolí), aby "zapadli". Kdo chodí věrně a pravidelně v neděli do kostela a ve čtvrtek na biblické hodiny, najde po čase jistě ve sboru přátele.

79 let

Sdílet se mezi sebou. Modlit se za druhého.

42 let

Obnovit sborový volejbal, mládežnické výlety, zájezdy, jezdit na Blažkov, chodit na biblické hodiny, vzdělávání, do zpěvu, na návštěvy, střídat spolustolovníky u kávy a v Kavárničce, a brát Geriavit k posílení paměti. Komu není pomoci, ať se shora uvedeného zúčastňuje třeba anonymně.

71 let

Anonymita mi nevyhovuje. Občasné společné bohoslužby 8.30 - 10.00 (jednou měsíčně).

věk neuveden

Myslím, že anonymitu v našem sboru těžko prolomí nějaká organizovaná akce. Je to věc nás, jednotlivců: přece si všimnu těch, kteří sedí v kostele vedle v lavici a přede mnou. Po vyjití z kostela mohu prohodit pár slov, např.: Sedáváme ve stejné lavici, byla vám také zima? Nebo: Znáš vás jen zezadu, protože sedávám za vámi, ráda se s vámi seznámím. Myslím, že po takových úvodních slovech poznám, mohli začít řeč i příště. A už si nebudeme cizí!

65 let

Bilaterální schůzky podle přesného harmonogramu stanoveného v kalendáři lidrem na 1 až 3 roky dopředu, dle možností.

55 let

Nelze někoho za každou cenu nutit do kontaktů a poznávání druhých lidí, byť by to byli členové jednoho sboru. Každý jsme nějaký. Protože je ale vzájemné poznání vzácná deviza našeho sestersko-bratrského života, je nutné to občas všem připomínat. Například při bohoslužbách v přimluvné modlitbě prosit o radost z možnosti rozhovorů a poznávání svých spolusester a bratrů ve sboru. Připomínáme lidem a - prosíme o to Boha.

66 let

Anonymita ne. Poznávání při kávě je fajn. Je třeba mít odvahu k oslovení druhého.

73 let

Občas uspořádat třeba taneční zábavu s dobrým vínem a vkusnou kapelou,
- společný nedělní oběd (gulášek),
- jít do hospody,
- nosit viditelně visačky se jménem,

42 let

Kdysi jsme měli v dorostu zavedené, že jsme se zajímali o bratry a sestry, kteří k nám přicházeli noví, aby se necítili osamělí. Myslím, že kdo touží po bližším seznámení, sám o to usiluje, pokud ovšem nechce být v anonymitě.

věk neuveden

Všimát si v kostele, kdo sedí vedle mne, promluvit, případně nabídnout pomoc, dát najevo zájem. Osvědčuje se setkání po službách Božích, tam je příležitost k hovoru.

věk neuveden

Anonymita je pojem, který mi připomíná dobu totality. K ní se lidé uchylovali, v ní se skrývali. Měli bychom své bratry a sestry zvát do našeho společenství a nabídnout jim přátelství, zájem, vstřícnost a pochopení. Komu může prospívat anonymita? Ani tato anketa by neměla být názorem anonyma. V demokracii máme své názory uplatňovat veřejně, osobně.

74 let

Vyhovuje mi anonymita.

věk neuveden

Nakonec uveřejňujeme delší příspěvek, který přišel do redakce poštou.

Dvě mírně protichůdné otázky, které jsme nedávno dostali na anketních lístcích pro časopis Setkávání. Možná někoho napadly proto, že v našich sborech na sebe navzájem ostře nedohlížíme a ponecháváme si větší prostor pro osobní svobodu v názorech i jednání. Já osobně si této svobody vážím, jsem už takový a pravděpodobně nejsem sám. Každá svoboda však může otevírat prostor i pro negativní stránky, třeba pro to, že se neznáme. Proto lze první otázku jen uvítat. Nevím však, do jaké míry má ta druhá otázka smysl, protože pokud by si někdo anonymitu ve sboru přál, jistě ji nebude vychvalovat. Napadá mne, zda by nebylo lépe druhou otázku škrtnout a raději se ptát po důvodu, proč by mohlo být dobré, abychom se lépe znali? Já si dnes pro sebe ty dvě otázky zaměním.

V dnešní době si všichni stěžujeme, jak málo máme času. Protože den spolu s nocí trvá pro každého pořád stejně dlouho, vyjadřujeme tak spíše důležitost věcí, kterým je dobré čas věnovat a kterým ne. Máme-li se poznávat a znát, musí to mít smysl, musí to být užitečné, musí to ležet v našem žebříčku důležitosti na některé vyšší

pozici. Všiml jsem si, spíše bych měl říci, že mám takový dojem, že obecná potřeba lidí seznamovat se a dávat se poznávat statisticky klesá s mírou zabezpečení.

Někdo může namítnout, že v našem sboru nejsme nějaký statisticky průměrný vzorek lidstva, že my, ač v mnohém rozdílní, jsme něčím spojeni, tedy nějak mimoprávní, a proto pro nás neplatí nějaká statistika. Je-li to alespoň v něčem pravda, pak v tom může být základ myšlenky odpovídající na tu druhou otázku - proč. Spojuje nás křesťanská víra, u každého trochu jiná, jinak orientovaná, ale přesto v něčem jednotná, a proto křesťanská. V této víře jsme něco přijali jako pravdivé, proto jsme ochotni se lecčím řídit, byť se to z vnějšího pohledu může jevit jako nesmyslné. Vodítkem nám může být Boží jednání s námi samými. Do jaké míry ho budeme ve své mysli promýšlet, hledat, nalézat a poté s Jeho pomocí do svého jednání začleňovat, pak dříve nebo později nalezneme na obě otázky jednu mírně posunutou odpověď. Bude znít: "Ano, máme se poznávat, je to dobré, proto buďte ve vzájemném poznávání iniciativní." Do pozadí se pak budou odsouvat myšlenky na zodpovězení onoho protivného, vtravého, lidského "proč". Proč, protože to Boží jednání s námi taky v mnohém postrádá lidskou logiku. Možná proto.

Dobře, ale první otázka se ptá po tom, co udělat, abychom se znali lépe. Jako by to bylo doposud nedostatečné. Do jaké míry se tedy máme znát? "Ač v mnohém rozdílní, něčím spojeni." Proto je u každého tato míra na jiné úrovni. Nemá proto smysl hledat jednotnou univerzální míru, jež by se měla doporučovat. Lépe bude vytvářet podmínky pro to, aby se lidé mohli na základě dalších společných věcí setkávat. Některé další spojovací články budou obecnější (třeba společenství na biblických hodinách), jinde může být důvodem (až záminkou) setkávání úzká spojující záležitost, může jít o mnohé úzké kroužky. Přičemž každé to společenstvíčko by mělo mít stále na paměti ono podstatné a základní, totiž víru, neboť ta je hlavním pojítkem.

Všichni se dobře znát nemůžeme, ale v menším kroužku už je to snazší. Tam mohou spontánně "dva nebo tři" zjistit, že mají k sobě ještě blíže a jeden druhému se dají více poznat, než těm ostatním. Na takové úrovni je možno do značné míry naplňovat ono "svatých obcování", jež vyznáváme jako uskutečnitelné. Je zde vidina jakéhosi štěpení celku, přičemž ten celek je natolik pevně vázán tím podstatným, že k úplnému rozštěpení nedojde. Jen se ukáže, že některé ty kameny ve stavbě církve jsou těsně vedle sebe, že je někdo vyhledal, k sobě přiložil a ony k sobě nádherně zapadnou. Stačí jen malounko malty a utvoří pevný malý celek. Tak pevný, že je schopen nést a přijmout i nějaký další kámen. Při nedělní bohoslužbě se skupinky kamenů mohou rozhlédnout, vidět podstatně větší kousek zdi z velké Boží stavby a ujistit se, že tam samy nedílné patří.

Pokud se "dva nebo tři" vzájemně dají poznat, pak, pokud je váže také víra, jistě s užítkem a s radostí vzdají Bohu chválu a najdou si společné náměty pro přimluvy. Jenže nic nejde jenom vyhlásit a nařídit. Vždyť ani Bůh nám nevnučuje víru. Dal nám oblak svých svědků. Jedni se podíleli na sepsání Písem, druzí jinak, ale všichni víru kousek času nesli, aby ji předali dalším. Možná, že by stačilo, kdyby si naši faráři vybrali jednoho nebo dva, jimž se už dříve dali více poznat a společně si našli námět pro modlitby. Bez osobního příkladu se obtížně něco rodí. Jestliže se naši faráři dají sboru aspoň prostřednictvím několika ve své víře poznat, jistě svým dobrým příkladem povzbudí touhu mnohých, kteří si také své bližší začnou hledat. Pro faráře i sbor to bude dlouhodobý úkol. Třeba v nějaké skupince zpočátku pro modlitby nebude místa, ale trvale bez nich o "svatých obcování" asi nepůjde. Ne všichni se rozhodnou někam patřit, ale jde o to vytvořit ve sborech situaci, aby každý, pokud bude chtít, někam patřit mohl. Domnívám se, že tento způsob vzájemného poznávání pravděpodobně nebude v rozporu s Boží vůlí. Je-li tomu tak, on poěžná, ne-li, pak se tato myšlenka sama ztratí, jako by nikdy nebyla.

Libor Kraus, sbor Brno II

domáci pobožnost

V nebesích

Je podle Ježíše Otec, k němuž se učedníci mají modlit.

Nebo je tam také podle nás, kdo se k němu modlíme?

A kde to tedy je?, otázka se vás zcestovalý současník. Z kterého nebeského balkónu na vás ten váš pánbůh shlíží?

Zvednout ukazovák a zamířit směrem nahoru opravdu nestačí, to netřeba zdlouha vysvětlovat. Novodobé poznatky o přírodě a o lidech udělaly prostory ve světě, s nimiž máme co dělat, nepohodlně složité. Rozsah a podoba kosmu, neuvěřitelná složitost buňky, molekuly, nepatrných částíček hmoty, propastně nepochopitelný svět lidské duše, spletnost vztahů a událostí mezi lidmi - čím víc se o tom ví, tím méně se v tom člověk vyzná. Na to, abychom dohlédli až na konec, už nám dávno nestačí ani dalekohledy, ani drobnohledy. Časy, kdy se létávalo do nebička, do peklička, si dnes těžko přivoláme.

Ale to všechno jsou prostory, které Otec stvořil pro nás. Jako svůj příbytek si ponechal nebesa. Ta se nikam do světa nedají umístit. Nezdá se být užitečné, uvažuje-li kdo, zda je to nahoře nebo dole, blízko nebo daleko. Slovo nebesa vypovídá nikoli o místě, ale o významu. Je to jedno z vyjádření Boží svrchovanosti. (Vidíte, i to slovo nás vede zas kamsi nahoru, a přitom nepopisuje žádný prostor.) Hospodin činí, co sám chce, co se jemu líbí, proto o něm smíme říci, že je v nebi (Ž 115,1nn).

Odtud patří ono "jenž jsi v nebesích" do každodenní modlitby Ježíšových učedníků. Jako Otce oslovujeme toho, jenž je nad každé srovnání svrchovaný. Slyší však naši řeč, vidí naše činy, zná naše kroky a o směru naší cesty dobře ví ještě dřív, než my jsme na ni vkročili. Věčný a Nepojmenovatelný si nás zamiloval. Kvůli nám se proto sklonil tak hluboko, že si našel sídlo - nebesa - a zjevil se jako náš Otec v Pánu Ježíši Kristu.

Když se k tomuto Otci modlíme, dáváme se tím vést ke třem zjištěním:

1. Pána Boha, našeho Otce, ani velmi hlasitou modlitbou nemůžeme přinutit, aby konal, co my chceme. Nezastihneme ho a neuzavřeme ani v nějaké části světa kolem nás, ani v našem vlastním nitru, ani v místě, které si lidé ustanovili jako posvátné. On však s námi jedná moudřeji než jsme uvykli mezi lidmi, láskyplněji než jsme uvykli mezi lidmi. Tak se nám dává poznat.

2. Pán Bůh, náš Otec, je v nebesích, a to znamená, že je blízko. Rozhodl se být nám blíž, než jsme čekali.

3. Pán Bůh, náš Otec, má pro nás cíl cesty - nová nebesa a novou zemi. Naši zemi i svá nebesa nahradí novými. Stvoří je jako domov pro nás.

Bože, ani přizemnost ani nadnesenost lidských úvah nezmění nic na tvé slávě, ty však se skláníš k nám na naši zem. Vždyť jsi v Ježíši Kristu sestoupil a žil mezi námi. Doprovázej nás tedy na pozemské cestě, v pozemském čase. Zachovej nám zde své slovo, střež nás před malověrností a nepravdou, abychom byli živi pro tebe skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

Píseň Otce nebeského pochvalme z milosti, Evangelický zpěvník č. 280

Jaroslav Vitek

Bohoslužby - krok za krokem

Píseň

Krok za krokem nabízí letošní ročník Setkávání malou postupnou procházku jednotlivými součástmi evangelických služeb Božích. Hned po jejich části úvodní (náplň přiblížil již v minulém čísle bratr farář Vítek) překvapí návštěvníka - společný zpěv.

Otázka zní: Proč vlastně se v kostele zpívá? Kdosi cizí to jednou vysvětloval tak, že proud kazatelovy řeči je tu zřejmě záměrně prokládán "hudebními vložkami", aby bylo posluchačům, jinak napjatě soustředěným k mluvenému slovu, na chvíli umožněno uvolnit pozornost a aktivně se osvěžit zpěvem. Ovšemže povrchní, psychologický výklad. Ale co když se to mezi námi někdy vskutku tak jeví? Pilný kurátor jednoho našeho sboru např. vždy během písni stihl podělit Kostnickými jiskrami všechny přítomné abonenty, a navíc k tomu někdy i vypsát pár stvrzenek saláru... Co všecko dalšího se při zpívání ještě dá šeptem vyřídít!

Píseň má na různých místech bohoslužeb funkci různou, vždy však je pro jejich plnost svrchovaně závažná. Nezpíváme si nějaké evergreeny pro sebe, zpíváme naopak před tváří Boží! Pak i v nejznámějších písničkách smíme vždy ještě o něco hlouběji pronikat do modliteb, svědectví a chval církve, bytostně se s nimi ztotožňovat a víc a víc - žasnout. To není oddechová přestávka, je to společná odpověď na Slovo, reakce na přítomnost vzkříšeného Pána. Děje se v tom duchu, který Písmo nazývá Boží bázní. Přitom ovšem nechybí zřetelný prvek radostné spontánnosti. Vždyť jde právě o zpěv, o živě nasazení vlastního hlasu a jeho síly, celého mého rytmu, do spádu intonovaného vyznání.

Písně pro služby Boží se nevybírají nahodile a jen z hlediska oblíbenosti. Je na místě, aby ÚVODNÍ ZPĚV byl vděčnou chválou Božích skutků a výrazem pokory shromážděné obce. Tuto funkci zastává zpěv žalmů (reformovaná tradice); stejně jako chorály církevního roku v období svátečním. Píseň PŘED KÁZÁNÍM bývá příležitostí vyjádřit radost ze společenství a vyprošovat mu pomoc Ducha svatého. Tím, co se zpívá PO KÁZÁNÍ, celý sbor reaguje na zvěstované poselství. Všimněme si, s jakou pečlivostí kazatel volí co nejprůhodnější sloky! Náš zpěv vyjadřuje hlasité přitakání k evangeliu a touhu po Božím vedení; což posléze vyústí až do přimluv. Sloky na ZÁVĚR mají být vděčným chvalozpěvem, že nás Pán duchovně posílil a nyní vysílá do světa. Vyjadřují hotovost následovat Krista a potvrzují, že jsme odkázáni jen na Boží požehnání.

Přibližně takové je tedy sepětí chrámového zpěvu s celkem služeb Božích. Je jejich obsahově silnou součástí, ne nějakým poslabším mezičlánkem. A také platí, že "hudba při bohoslužbách umožňuje zapojit do našeho vztahu k Bohu i lidské city a naznačuje, že lidská slova nedovedou vyjádřit celou šíři a hloubku naší víry a naděje".

Zastavme se ještě u ´společenstevní povahy´ církevního zpěvu. Nezpíváme sobě, nýbrž Hospodinu, zároveň však i lidem. Slyšíme je vedle sebe, jedni druhým dosvědčujeme, že "Pán Bůh je přítomen", povzbuzujeme se navzájem ve víře. V hluboké vnitřní jednotě, ač lidé rozdílného typu a různých generací, vyslovujeme společně táž slova. Společenství však je dáno již v samotném Evang. zpěvníku a jeho Dodatku: kolik je tu přičerpáno z široké ekumeny napříč konfesemi, z písňového pokladu církví zdejších i zahraničních! (Tak tomu ostatně bylo v českých církv.

dějínách velmi často.) A ovšem: "Společně písně nám pomáhají stát se součástí života církve přes hranice času, neboť nám umožňují připojit se k vyznáním a modlitbám těch, kteří nám víru předali, a uvědomit si, že Bůh s námi ve svém díle navazuje na to, co koná již po staletí. Nově vznikající písně jsou svědectvím, že Bůh v tomto díle pokračuje a tvoří mezi námi stále něco nového." Takže stojí za to hledět si živoucího bohatství starobylých písní husitských, bratrských, reformačních (žalmy!) atd., stejně jako se s porozuměním otevírat a učit novým hodnotám soudobé vyznavačské inspirace. Protože píseň zpívaná v bohoslužbách nabízí a znamená cenné propojení do nesmírně mnoha směrů.

Smíme dokonce věřit, že chvalozpěv pozemských sborů souzní s hymny církve již zvítězilé, velebící kolem nebeského trůnu vítězství Beránka zabitého.

Ctirad Novák

Poznámka autora: Citace pocházejí z nového katechismu, který k tisku připravuje b. Jiří Gruber.

bude

Pozvánka na hymnologické vzdělávání

Nejen varhaníci ale i všichni příležitostní doprovazeči zpěvu při našich bohoslužbách a další zájemci jsou zváni na setkání s celocírkevním kantorem Ladislavem Moravetzem, které se koná v sobotu 14.2. od 9 do 13 hodin v Blahoslavově domě. Po úvodní pobožnosti vyslechneme přednášku na téma: "Ženevské žalmy a žalmové písně reformace" a po diskusi bude ukázka chorálních předeher s názornými ukázkami. Přihlášení účastníci dostanou notové materiály (přihlášky do 11.2. v kanceláři sboru).*

Ze sborů ČCE

Brno - Židenice, Jílkova 74

Farní úřad Konečného 6,
tel. 548 538 108

Bohoslužby - v neděli v 9 hod.
Biblická hodina - čtvrtek 19.30 hod.
Děti - úterý 16 hod. a středa 16 hod.
Konfirmační cvičení - čtvrtek 17 hod.
Mládež - úterý 19 hod.

V Blansku jsou bohoslužby každou
neděli ve 14 hodin
a biblická hodina pro děti v pátek v 15
hodin.

Při pátečním sborovém večeru dne 13.
2. ve 20 hodin bude v Židenicích
hostem církevní kantor Ladislav
Moravetz. Povědět se bude o hudbě.

Brno - Husovice, Netušilova 26

tel. 545 212 420

Bohoslužby - v neděli v 9 hod.
Biblická hodina - čtvrtek 18 hod.
Děti - pondělí 18.15
Konfirmační cvičení - středa 18.30
Mládež - úterý 19 hod.

Jubilejní vzpomínání pana faráře Jana Pokorného při příležitosti jeho 85. narozenin

Podle jedné islámské legendy, když Alláh tvořil svět, vyměřil každému živočichu padesát let života. Nakonec mu zbylo pro člověka jen 25 let. Člověk s tím nebyl spokojen a Alláh mu doporučil, aby se obrátil na ostatní tvory. Šel tedy ke koni, a ten mu ve své dobrotě daroval ze svého 25 let. Pak se obrátil na psa, i ten mu udělil 25 let. Nakonec opice poskytla také 25 let. Člověk se tedy mohl dožít až 100 let. Brzy však zjistil, že za něco stojí jen těch prvních 25 let, dalších 25 let že dře jako kůň, pak 25 let štěká na všechny strany svoje rozumy jako pes, a posledních 25 let je pro legraci jako opice.

Něco na tom vyprávění je, ale všichni dobře víme, že každý ten životní úsek může v sobě obsahovat všechny uvedené prvky, zkrátka má svoje klady i slabiny. A to stárí, jehož jsem se proti všemu očekávání z milosti Boží dočkal, může být nejlepší. Ovšem hrozí zde dvojí nebezpečí: 1. tělesná a duševní slabost, 2. rychlý běh času. Jestliže však "bratr" tělo se vším svým ústrojenstvím docela nezemdlí, pak všechno, i přes bolestné ztráty nejbližších, vede k rozváznému hodnocení a zrání v Boží škole. Co se týče rychlého běhu času, je to věc jen zdánlivá, jak to zobrazil brněnský biolog prof. Herčík. Podle něho chronologický čas plyne pravidelně jako řeka, na jejímž břehu se pohybujeme. Když jsme mladí, toužíme všechno poznat a dychtivě běžíme kupředu. A tu se nám zdá, že řeka vedle nás plyne velmi pomalu. Prázdniny v dětství, jak dlouhá to byla doba! Ve stáří zvolňujeme krok a zdá se nám, že řeka vedle nás ubíhá velkou rychlostí. Týden, ba rok se otočí rychleji, než se nadějeme.

Zdálo by se, že stárím ubývá života, zkracuje se perspektiva a na obzoru se stále ostřeji rýsuje smrt. Ale pro věřícího člověka smí ve stáří ubývat smrti, i když její trapnost tady zůstává, a na obzoru se stále jasněji vynořuje život, až jednou bude definitivní život.

Jaký je tedy celkový životní názor křesťana? Stýká se vůbec nějak filosofie s biblickým poselstvím? Rámcově ano. Biblické poselství a zároveň křesťanovu životní filosofii vidím v Kol. 1,17: "On je přede vším a všechno jím stojí" (nový překlad: "On předchází všechno, všechno v něm spočívá.") V Kristu Ježíši najde člověk sebe sama (Blaise Pascal řekl: "Bez Krista bychom nevěděli, kdo je Bůh, ale také ani, kdo je člověk"). V Kristu najde člověk svoje místo před Bohem, mezi ostatními lidmi i v přírodě. A když vím, v kom jsem ukotven a znám v něm všechny rozměry, pak jsem vpravdě svoboděn. "Všechno je vaše..., vy pak jste Kristovi a Kristus je Boží" (1.Kor. 3,21n). Zkrátka jsme svobodnými pány všeho, i moderní vědy, techniky a kouzla umění, když víme, čím jsme. A to mnoho lidí dnes neví.

Ve stáří je možnost více v klidu přemýšlet, lépe chápat lidi a odpouštět jim. A ve zmíněné již svobodě smíme být odolní vůči manipulaci médií, politikou či většinovým míněním.

Ještě snad poslední myšlenku. Velký filosof Descartes prohlásil: "Cogito ergo sum" - "Myslím, tedy jsem." V tom je cosi nadřazeného. Já, Descartes, přemýšlím a všichni ostatní a všechno je objektem mého myšlení. Skrývají se v tom určité arogantní prvky vůči ostatním lidem a přírodě. Zapomněl však na to, že i on je objektem, že sám je přemýšlen, při nejmenším Pánem Bohem.

Tak je to s námi lidmi. Jsme přemýšleni a dávno jsme byli přemýšleni Pánem Bohem. A co víc, v Kristu jsme Bohem milováni! Takže platí: "Jsem milován, tedy jsem." Základ a střed mého života je na štěstí mimo mě, v lásce Ježíše Krista.

Tady končím, podle rady jednoho chicagského řezníka, kterou dává svému synu studujícímu na harvardské univerzitě (J.B. Lorimer: "Od piky", Laichter 1917):

1. Rozmysli si, co chceš říct.
2. Řekni to.
3. Přestaň, když nemáš co říct.

Kavárnička, 17. prosince 2003

Společenská kronika

Brno I

1. 2.	Marie Kamenská	91 let
5. 2.	Jiří Smolař	70 let
8. 2.	Ilona Burgetová	50 let
13. 2.	Daniela Rovnerová	30 let
17. 2.	Jaromír Chmelík	85 let
17. 2.	Anna Macháčková	96 let
20. 2.	Blahomíra Ryšavá	75 let
21. 2.	Vlasta Misařová	40 let
21. 2.	Vít Rybáryk	40 let
23. 2.	Karel Hrubý	40 let
24. 2.	Jaroslav Černý	70 let
24. 2.	Dolly Křížová	92 let
24. 2.	Zdeněk Horáček	70 let
25. 2.	Marie Opletalová	92 let
26. 2.	Milada Maděrová	88 let

Brno II

1. 2.	Jarmila Komínková	81 let
3. 2.	Věra Lipinská	78 let
3. 2.	Anna Pohanková	76 let
5. 2.	Libuše Hlucháňová	78 let
5. 2.	Marta Kučerová	70 let
6. 2.	Milada Ševčíková	81 let
8. 2.	Lydie Šálková	80 let
10. 2.	František Zounek	91 let
10. 2.	Vlasta Bartoňová	80 let
12. 2.	Věra Ondráčková	77 let
15. 2.	Ludmila Malášková	80 let
18. 2.	Dagmar Dvořáková	78 let
19. 2.	Josef Váně	79 let
22. 2.	Zdena Procházková	80 let
24. 2.	Ludmila Bělohoubková	99 let
27. 2.	Libuše Sedláková	92 let
27. 2.	Miroslav Šimek	78 let

Rozloučili jsme se:

17.12. Ing.arch. Světlá Karlíková,
nar.1923

20.12. Božena Freislebenová, nar.1917

27.12. MUDr. Věra Stehlíková

knihy

Hanin kufřík

Před časem se dostala i k českému čtenáři knížka kanadské novinářky Karen Levinové Hanin kufřík, v níž autorka popisuje cestu ředitelky Tokijského centra pro studium holocaustu paní Fumiko Išioka po stopách židovské dívky Hany Bradyové z Nového Města na Moravě, která jako třináctiletá zahynula v Osvětimi. Jsou tu zachyceny skutečné události, které se odehrály v průběhu sedmdesáti let na třech kontinentech.

Na počátku pátrání měla paní Išioka pouze obyčejný hnědý kufřík, který Tokijskému centru zapůjčilo muzeum v Osvětimi. Na vrchní straně kufříku byla bíle napsána tato slova: Hanna Brady, nar. 16.5.1931, sirotek. Nic víc. A přesto se otázky jen hrnuly. Jak asi Hana vypadala? Odkud pocházela? Kdo byli její rodiče? Měla nějaké sourozence? Na počátku to vypadalo beznadějně - tohle opravdu nebude možno nikdy zjistit. Ale paní Fumiko Išioka se nevzdala a detektivní pátrání po malé majitelce kufříku začalo. Nebylo to snadné. Dopisy i cesty paní Išioka vedly napříč kontinenty z Tokia do Prahy, Terezína, Nového Města na Moravě a zpět a taky do Toronta v Kanadě, až našla odpovědi na všechny tyto nesnadné a znepokojivé otázky. A o tom je knížka Hanin kufřík, ba dozvíme se v ní mnohem víc i z mnoha fotografií zde publikovaných.

Proč paní Fumiko Išioka podstoupila tolik námahy, aby pátrala po osudu jedné malé židovské dívky? Japonsko bylo během druhé světové války spojencem nacistického Německa a o holocaustu se zde donedávna nemluvalo. Zájem o tuto problematiku vzbudil v Japonsku až anonymní japonský sponzor, který chtěl přispět k všeobecné toleranci a porozumění. Považoval za důležité, aby o této části světové historie byli informováni i mladí lidé v Japonsku. K tomuto účelu se rozhodl založit Tokijské centrum pro studium holocaustu. V roce 1999 se tu konalo setkání studentů z různých tokijských škol s paní Yaffou Eliach, která přežila holocaust. Vyprávěla jim, jak téměř všichni Židé z její vesnice, mladí i staří, byli zabiti nacisty, a připomněla mladým posluchačům, že právě na nich záleží, aby se tyto strašlivé události už nikdy neopakovaly. Část japonských studentů si tuto výzvu vzala k srdci a vytvořili skupinku zvanou Malá křídla. Členové tohoto seskupení jsou mladí lidé od osmi do osmnácti let, vydávají svůj časopis, pomáhají v práci Tokijskému centru pro studium holocaustu a šíří poznatky o historii holocaustu mezi další japonské děti. A to vše probíhá pod vedením ředitelky centra pro studium holocaustu paní Fumiko Išioka, která se i kvůli těmto japonským dětem vydala za záhadou Hanina kufříku.

Domnívám se, že neochudím čtenáře o napínavost příběhu, když prozradím, že paní Išioka našla i Hanina bratra Jiřího, který holocaust přežil a nyní žije v Torontu v Kanadě. Autorka knížky novinářka Karin Levinová se po prvé dověděla o Hanině kufříku z Kanadských židovských novin. Příběh ji oslovil a rozhodla se jej zpracovat jako dokument pro kanadský rozhlas do nedělního vysílání v lednu roku 2001. Pořad měl veliký ohlas u posluchačů a objevila se i žádost, aby Hanin kufřík vyšel knižně.

České vydání je doplněno o úvod, který pro české čtenáře napsal Jiří Brady, bratr Hany Bradyové. Je to opravdu záslužný čin, že knížku v překladu Dany Makovičkové vydalo nakladatelství Portál za podpory Židovského muzea Praha. Stojí za to si tento příběh přečíst a povědět o něm svým dětem i vnukům, svým přátelům, v knihovnách učitelů základních škol by také tahle knížka neměla chybět. Ještě bych chtěla připomenout, že v letošním lednovém čísle věstníku židovských náboženských obcí Roš Chodeš si můžeme přečíst rozhovor s Jiřím Bradym, který vloni v říjnu navštívil Prahu, aby knížku o své sestře představil.

Eva Šimková

bude

Karneval pro předškoláky

Zveme všechny - zvířátka, rytíře, princezny, vodníky a jiné pohádkové postavičky na maskarní bál. Přijďte si zatancovat i jinak zařadit v sobotu 21.2.2004 v 16.00 na faru na Opletalově 6 a vezměte s sebou sourozence, kamarády i mámu s tátou.

Varhanní koncert v Blahoslavově domě

V neděli 29. února v 17 hodin se uskuteční koncert pedagogů Církevní konzervatoře v Kroměříži Hany Ryšavé (varhany) a Hany Čermákové (flétna). Zahrají skladby ředitele konzervatoře Františka Fialy Biblické obrazy pro varhany a Suitu pro příčnou flétnu. Z díla Jana Nováka uslyšíme Jubilace pro varhany, Sonatu da Chiesa pro flétnu a varhany a pro sólovou flétnu Preludium a fugu. Využijme příležitosti setkat se s uměním učitelů naší Církevní konzervatoře.

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek v 9.30, hlídání dětí zajištěno.

5. února - Mateřství a otcovství a jak je ustát, Ilona Burdová

12. února - Jak na jaře vykvést, Katka Kloudová

19. února - Hodina brněnského místopisu, Gábina Matoušová

26. února - Brácho, mám tě rád, Petra Michalová *

Sborový rozhovor a sborové vzdělávání

Sborový rozhovor, k němuž jsou zváni všichni bez rozdílu věku, bude opět třetí pondělí v měsíci 16. února v 19 hodin na faře Opletalova 6 tentokrát na téma: "Jak číst a studovat bibli?" Úvodní slovo bude mít bratr farář Jiří Gruber a těšíme se i na vaše vlastní zkušenosti a podněty ke studiu bible. Sborové vzdělávání s bratrem farářem Josefem Veselým bude následující pondělí 23. února v 19 hodin na téma: Johanes Lepsius - strážný anděl Arménů.*

Pozvánka na Předjarní večírek pro dámy

Milé dámy, je mi ctí pozvat vás na pátý Večírek, který se bude konat ve sborových prostorách na Opletalově ve čtvrtek 12. února. Program večera začíná v 19.00 a jako obvykle bude obsahovat voňavé nápoje, nápadité slovo, originální hudbu, svátečně prostřené stoly a vřelý přijetí pro všechny dámy jakéhokoliv věku, generace a příslušnosti kamkoliv. Pojďme se radovat z toho, že máme příležitost a místo k setkání, seznámení, společnému úsměvu i smíchu. Za ty, kdo se na Vás těší

Laďka Ryšavá a Petra Michalová*

koutek pro mládež

Kyvadlo

Jeden moudrý, učený člověk měl v pracovně obrovské kyvadlové hodiny, které odbíjely každou celou hodinu velice důkladně a slavnostně, ale také velmi nahlas.

"Vám to nevadí?" zeptal se ho jednou jeho žák.

"Ne," odpověděl. "Alespoň se pokaždé musím zamyslet nad tím, co jsem v právě uplynulé hodině dělal."

A co jsi v právě uplynulé hodině dělal ty?

Výchova

Malý chlapeček v červeném pyžamku se rozhorleně postavil v postýlce a napráhl na maminku ukazovák: "Já nechci být chytrý. Já nechci být vychovaný. Já chci být jako tatínek."

Příklad není jednou z výchovných metod, ale metodou jedinou.

Blahopřání

Kája byl tichý a stydlivý chlapec. Když jednoho dne přišel ze školy, řekl mamince, že všem svým spolužákům nakreslí přání ke svatému Valentinu.

Matka se instinktivně ohradila: "Ty? A proč bys to měl dělat?" Každý den totiž viděla, jak se děti vracejí ze školy. Kája šel vždycky poslední. Ostatní děti se spolu bavily a smály se, ale Káju nechávaly stranou. Nakonec se rozhodla, že chlapci pomůže, a koupila fixy a kladívkové čtvrtky. Tři týdny spolu každý večer připravovali přáníčka.

Když konečně nadešel svátek sv. Valentina, Kája byl radostí bez sebe. Ráno pečlivě přerovnával přáníčka, opatrně je uložil do aktovky a nedočkavě se rozběhl do školy. Maminka se rozhodla, že mu upeče jeho oblíbený dort a připraví kakao, aby se měl čím potěšit, až přijde domů. Věděla, že bude zklamaný, protože sice připravil přáníčka pro všechny spolužáky, ale jemu určitě nikdo žádné nedá. Připravila tedy krásný dort a kakao.

Když zvenku zaslechla dětské hlasy, vyhlédla z okna. Houf dětí se halasně blížil jako každý den. A Kája šel zase poslední a sám jako pokaždé. Vběhl do domu a hodil aktovku na židli. Žádné přání v ruce neměl a maminka čekala, že se rozpláče. Se sevřeným hrdlem mu řekla: "Upekla jsem ti dort."

Ale chlapec jako by ji neslyšel. Dortu si ani nevšiml a s rozzářeným obličejem se vrhl mamince do náručí: "Ani jedno, ani jedno!" Maminka se na něj nechápavě podívala.

"Ani jedno přání jsem nezapomněl!"

,A vůlí Otce, který mě poslal, je, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal.' (1.Jan 6,39)

Ani jednoho.

ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze se staršovstvo zabývalo přípravou sborového shromáždění, které bylo stanoveno na 21. března. Nebyl přijat návrh na uspořádání ankety mezi členy sboru, ale bude dána možnost přispět do diskuse písemnými podněty, na které staršovstvo během sborového shromáždění odpoví. Bratr farář byl pověřen odpovědět na dopis sboru CB na Kounicově ohledně přípravy týdne modliteb. Podařilo se zajistit vaření na víkend pro konfirmandy i mládež. Po delší diskusi byl zvolen odstín a způsob nátěru nového stolu Páně a bude provedena zkouška nátěru na zmenšeném modelu. Dokončuje se nová počítačová síť ve sborových kancelářích a její pracovníci se účastní školení, aby mohli lépe využívat zakoupený software. Začátkem února se sejde finanční komise, aby zhodnotila výsledky sborového hospodaření a připravila rozpočet na tento rok. O kostelnické práce a bydlení na Pellicově se přihlásilo 6 zájemců. Byla pověřena komise, která si uchazeče pozve a připraví návrh do příští schůze staršovstva. Byla upřesněna organizace služeb presbyterů na odmetání sněhu během soboty.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo na své řádné schůzi dne 12. ledna nejprve krátce rekapitulovalo dění ve sboru v průběhu vánočního období, zejména shromáždění ve 4. neděli adventní s vystoupením dětí a mládeže. Toto vystoupení bylo vesměs dobře přijato, jako drobný nedostatek bylo vnímáno jen to, že slova písniček zanikala v hlučnějším hudebním doprovodu (částečně řešeno vytištěním slov na letáčcích pro všechny posluchače). Velmi dobře byla přijata i služba pěveckého sboru Cantate Domino při službách Božích dne 24. prosince.

Staršovstvo bylo seznámeno s výsledky hospodaření sboru za uplynulý rok. V nájemním domě jsme hospodářili se ziskem cca 360 000,- Kč, v Blahoslavově domě naopak se ztrátou 345 000,- Kč, celkově tedy s přebytkem 15 000,- Kč. Pro sestavení rozpočtu na r. 2004 a další roky nutno vzít v úvahu naléhavou nutnost GO střechy na Blahoslavově domě. Poněvadž jde o velkou finanční částku (předběžný rozpočet kolem 800 000,- Kč), doporučuje staršovstvo začít s prací teprve v r. 2005, až shromáždíme větší obnos, příp. zvážit možnost rozfázování opravy do více etap. Staršovstvo rozhodlo, že celocírkevní sbírka na pomoc postiženým při zemětřesení v Íránu se ve sboru uskuteční v poslední lednovou a první únorovou neděli.

V březnu se uskuteční volba nového staršovstva. Bylo konstatováno, že dosavadní počet presbyterů (12 + 6 náhradníků) pro správu sboru vyhovuje, pro volbu by však bylo optimální navrhnout kandidátku s počtem cca o 50% vyšším. Organizační komise staršovstva připraví způsob, který umožní členům sboru zhruba do druhé poloviny února navrhnout ty členy sboru, kteří by podle jejich nejlepšího mínění měli kandidovat.

Jaroslav Marek
